

DUBEN 2018

OPUSCULUM

ČASOPIS ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY

Obsah

- Lukáš Fošum OP: Úvodní slovo | **2**
- Gabriel Malich OP: Provinční kapitula 2018 | **3**
- Obhajoba doktorské práce fr. Lukáše | **5**
- Nový provinciál ve staronové provincii
Rozhovor s fr. Lukášem Fošumem OP | **6**
- Prokop Pospíchal: Výročí narození otce Jiljího Dubského | **13**
- Zprávy z kongregace sester dominikánek | **14**
- Setkání formátorů LSSD | **18**
- Ze života místních sdružení LSSD | **19**
- Jitka Hosanna Štěpánková: Adamův hřích | **17**
- Z nabídky nakladatelství Krystal OP | **23**
- Příloha: Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace
duben–květen 2018 | **I–IV**

Milí bratři a sestry,

*Nosme v sobě
touhu po hlásání
Evangelia, budme
stále zaujati svatým
Dominikem, mějme
jako on za svůj vzor
kázajícího Ježíše
a žijme bratrství
jako způsob
evangelizace.*

jaký obraz Krista vydáváme, jakou představu o Kristu si mohou udělat ti, kteří nás pozorují? Možná si často klademe tuto otázku: sami o sobě, o našich komunitách, společenstvích, rodinách, řádu. A možná často sami nad sebou lámeme hůl a říkáme si, že tomu není tak, jak by to mohlo být. Mělo by to být jinak. Křesťan, „kristovec“, Ježíšův učedník má vypadat jinak...

Zdá-li se nám, že se ztrácíme, že bloudíme nebo že vyhasínáme, je čas vrátit se ke zdroji. A to je tento čas, čas Velikonoc, kdy obraz Boha v člověku dostává jasnou podobu. Máme před očima hlavní ikony Krista a dotýkáme se jich – očima, rukama, ústy, kouřem – kříže a paškálu. Kříž... ten kříž, na kterém umřel Spasitel světa. Kříž, na kterém on prolil svou krev za nás a otevřel nám nebe. A paškál – to světlo, které prozařuje noc smrti a hříchu světlem nového života. Jak přenést tyto ikony do našeho života? Je třeba si nasadit trnovou korunu? Je třeba si desetkrát denně opakovat, že my jsme světlo světa a že je potřeba se na všechny usmívat?

Nejsme sami na vytesávání obrazu Krista v nás. Předchází nás svatí, a v našem případě je tím světlem především svatý Dominik. Přijali jsme v různé podobě dominikánské – tedy od svatého Dominika se odvíjející – povolání. Magistr řádu Bruno Cadore nedávno připomněl novým i staronovým provinciálům tři základní rysy dominikánského povolání: nosit v sobě touhu po hlásání Evangelia (1); mít stálé zaujetí pro svatého Dominika, tedy mít jako svůj model kázajícího Ježíše (2); žít bratrství jako způsob evangelizace (3).

Tyto tři rysy nejsou prázdná slova, protože Dominik stále hleděl na kříž a dlouhé hodiny se před ním modlil. Dominik se nechal proniknout Kristovým světlem a stále prosil Boha, aby mu vlil opravdovou, a nikoli jen předstíranou lásku. Tak ať velikonoční oheň znovu prozáří nás, co jsme v srdci Kristovými a Dominikovými učedníky! A ať Bůh sám dotvoří svůj obraz v nás a ať se především jemu líbí.

fr. Lukáš OP

Provinční kapitula 2018

Provinční kapitula provincie byla zahájena v **neděli 21. ledna 2018** mší svatou v kostele sv. Jiljí, které předsedal Dominik kardinál Duka OP, arcibiskup pražský. Poté tři profesně nejstarší kapituláři, ffr. Vojtěch Soudský, Damián Němec a Pavel Mayer, ověřili v refektáři pověřující listiny sociů převorů a delegátů. Následně proběhlo stanovení programu kapituly.

V **pondělí 22. ledna** dopoledne proběhla rekolekce. Její součástí byla kající pobožnost, promluva Doma Samuela Laurase OCSO, opata kláštera Nový Dvůr, a následná diskuze, v 11.30 pak votivní mše svatá k Duchu svatému. Odpoledne proběhlo první plenární zasedání, jehož součástí byla zpráva exprovinciála fr. Benedikta Mohelníka o stavu provincie, následovala diskuze o úkolech provinciála pro příští období. Byly také ustanoveny tři komise kapituly: 1) pro apoštolát a dominikánskou rodinu, 2) pro řeholní život a formaci, 3) pro řízení, do nichž byli zařazeni také pozvaní hosté kapituly z řad dominikánské rodiny. Na závěr dne proběhl tractatus před volbou provinciála. Samotná volba byla odložena na úterý ráno.

Úterý 23. ledna začalo plenárním zasedáním, při němž fr. Damián Mačura OP seznámil kapituláře se situací ve slovenské provincii. Následně proběhla volba provinciála. V závěru dopoledne došlo také na zprávu pro-

Mše svatá na zahájení kapituly
Foto: © Katerína Galušková / Člověk a víra

vinčního syndika. Odpoledne bylo věnováno jednání v komisích. V 17.00, po schválení magistrem řádu, přijal v klášterním kostele sv. Jiljí fr. Lukáš Fošum officium provinciála. Dle našich obřadů složil vyznání víry a přísahu věrnosti. Ve večerních hodinách byli zvoleni definitoři kapituly: ffr. Vojtěch Soudský, Jindřich Poláček, Gabriel Malich a Hyacint Ullman.

Dopoledne ve **středu 24. ledna** byla na pořadu jednání v komisích. Odpoledne se krátce sešlo plénium kapituly: komise informovaly o dosavadním průběhu jednání a proběhla diskuze s hosty. Poté opět následovalo jednání v komisích.

Ve **čtvrtek 25. ledna** byla v plénu na základě podkladů komisí diskutována některá témata (terciáři, podpora povolání a práce s mládeží). Ve zbytku dopoledne byla ukončena jednání v komisích. Odpoledne začalo projednávání výsledků práce komise pro řízení. Mezi diskutovanými otázkami byla polská farnost v Praze, patronát svaté Zdislavy, revidovaný statut provincie a téma *iustitia et pax*.

V **pátek 26. ledna** pokračovalo projednávání výsledků práce komise pro řízení, zejména změn ve statutu. Nové znění statutu provincie bylo schváleno. Odpoledne byly projednávány materiály komise pro řeholní život.

V **sobotu 27. ledna** byly dopoledne projednávány materiály komise pro apoštolát a dominikánskou rodinu. Návrhy všech komisí byly schváleny. Definitorium poté schválilo ustanovení fr. Filipa Boháče sociem provinciála a navrholo ustanovení fr. Benedikta Mohelníka regentem studia. Byli zvoleni další dva členové provinční rady: ffr. Martin Dvořák a Pavel Mayer. Poté proběhly volby pro generální kapituly. Začátek příští provinční kapituly byl stanoven na neděli 23. ledna 2022 v konventu sv. Jiljí v Praze. Na závěr provinciál poděkoval všem zúčastněným bratřím za přípravu i průběh kapituly. Plénium bylo ukončeno zpěvem *O spem miram*.

Definitorium dokončilo práce na Aktech kapituly v **pondělí 29. ledna**. Ta byla poté přeložena a odeslána do Říma ke schválení.

Na základě jednání kapituly došlo k ustanovení následujících **provinciálních oficiálů**. Sociem provinciála je fr. Filip Boháč, jako provinční syndik

pokračuje fr. Martin Dvořák, jako regent studií byl schválen fr. Benedikt Mohelník. Z důvodu spolupráce se slovenskou provincií ve věci formace nebyl jmenován český magistr noviců (zajišťuje slovenská provincie). Společným česko-slovenským magistrům kleriků a bratří spolupracovníků byl ustanoven fr. Gabriel Malich.

Novým promotorem pro dominikánské konsociace byl ustanoven fr. Hyacint Ullman, promotorem pro mnišky fr. Cyril Molnár. Promotorem pro apoštolát zůstává fr. Pavel Mayer, stejně jako promotorem pro sdělovací prostředky fr. Gabriel Malich a promotorem pro povolání fr. Jan Rajlich.

fr. Gabriel OP

Obhajoba doktorské práce fr. Lukáše

V pátek 9. března 2018 fr. Lukáš Fosum OP na univerzitě ve švýcarském Fribourgu úspěšně obhájil svou doktorskou tezi, v níž se zabýval otázkou morální povinnosti v díle Elizabeth Anscombové (originální název: *Quelle grammaire de l'obligation morale? Une étude philosophique et théologique sur l'éthique d'Elizabeth Anscombe*).

Komisi předsedal děkan teologické fakulty fr. Luc Devillers OP, dalšími členy byli fr. Michael Sherwin OP (školitel a první censor) a Roger Pouivet (filosof, profesor Univerzity v Nancy), dvěma přisedícími byli Thierry Collaud (profesor speciální morálky) a fr. David Goodil OP (bratr vyučující na Blackfriars Hall v Oxfordu). Součástí obhajoby bylo představení práce ze strany fr. Lukáše (30 min), jakož i dotazy ze strany členů komise. Celkově obhajoba trvala 110 minut. Komise poté rozhodla o výsledku a přidělila fr. Lukášovi titul *doctor designatus* se známkou *insigni cum laude* (5,5 z 6).

fr. Gabriel

Nový provinciál ve staronové provincii

Rozhovor s nově zvoleným provinciálem dominikánů
fr. Lukášem Fošumem OP

Vystudoval jste lékařství, dva roky pracoval jako anesteziolog a pak jste se rozhodl vstoupit do řádu. Co vás k tomu přivedlo? Jaký byl první impulz?

Když bych detailně vyprávěl o své cestě do řádu, bylo by na tom hezky vidět, jak ji člověku plánuje někdo jiný. Rozhodně to není tak, že bych sám kráčel krok za krokem a věděl přesně, kam jdu a co mě v danou chvíli čeká. Během studia lékařství v Plzni jsem se setkal jak s františkány, tak s dominikány, ale ze začátku jsem byl více v kontaktu s františkány. Vytvořili kolem sebe živé společenství mladých lidí intenzivně prožívajících víru a já jsem se s tím tenkrát taky trochu „svezl“. Zaujali mě lidskostí, blízkostí, osobním příkladem, tím vším se boří řada předsudků. K dominikánům mě přivedla příprava na první svaté přijímání, v mé konverzi ke katolictví totiž dost velkou roli hrálo rozumové uvažování. Impulzem k uvěření bylo pro mě obrácení se k rozumu, promýšlení věci v řádu světa. Proto mi moji přátelé doporučili, abych se k prvnímu svatému přijímání připravoval spíš u dominikánů než u františkánů. Byl to první kontakt s dominikány, ale sám spontánně bych se k tomuto kroku asi nerozhodl.

To znamená, že jste konvertita. Co všechno hrálo roli v tom, že jste se stal křesťanem?

Pokud budeme věřící rozdělovat na tradiční a na ty, kteří se obrátili během života, tak v tomto duchu jsem konvertita, i když ne úplně typický. Pokřtěn jsem byl jako malé dítě a implicitní základy pro víru mi byly vštípeny v rodině, ale explicitně jsem k víře formován nebyl. Cesta k mému obrácení započala, když mi bylo 15 let. Byly to první pokusy o zakotvení v nějakém společenství a ve víře, ale tehdy ještě ztroskotávaly. Znovu jsem začal více hledat na vysoké škole a impulzem k tomu bylo, jak už jsem řekl, více racionální uvažování o světě, o řádu, o smyslu života a o utrpení. Na mé cestě do církve pro mě byla důležitá různá přátelství s křesťany. Když to shrnu, nej-důležitější byly dva momenty – osobní dozrávání a nalezení společenství.

Foto: S. M. Guzmama Valentová OP

Je pro vás vaše obrácení v dospělosti přínosem při kontaktu s nevěřícími či hledajícími?

O lidech, kteří jsou nevěřící nebo se nehlásí k žádné církvi, uvažuji tak, že jsou na nějaké cestě. Každá cesta má svůj průběh a důležité je, kam směřuje, zda směřuje k Bohu, nebo od Boha. Z mé vlastní zkušenosti bych řekl, že je důležité dopomoci každému, aby se odhodlal k osobnímu hledání, které může být v mnohém racionální. Je potřeba zpracovat si mnoho věcí a odpovědět Bohu „ano“. Přijmout Krista do svého života je ten rozhodující a zásadní moment.

Jak pokračovala vaše cesta po prvním svatém přijímání? Jak se rozvíjelo vaše povolání?

Celkem to trvalo pět let. V roce 1998 jsem byl u prvního svatého přijímání a první známky povolání se začaly projevovat hned půl roku potom. Je zajímavé, že v počátcích i v dožívání se v mém životě zvláštním způsobem prolínali františkáni a dominikáni. Zásadnější kroky byly ale spjaté s dominikány, i když na biřmování jsem se pak připravoval u františkánů. U dominikánů byl pro mě důležitý vztah mezi vírou a rozumem, to, že k mnoha věcem, které souvisejí s vírou, lze nějakým způsobem dospět rozumem a o pravdách víry lze uvažovat. Už jako lékař jsem byl na pět týdnů v Toulouse u bratří dominikánů, ale duchovní obnova, kde jsem se rozhodl pro vstup k dominikánům, byla zase na františkánské půdě. Vnímám jsem směřování ke kněžství a odpověď na otázku, kde to přesně bude, dozrála až v poslední fázi v roce 2003.

Jak se lišila realita v řádu od vašich představ?

Dominikáni mě ničím přímo nezaujali. Nebylo to tak, že bych byl v jere-miášovském pojetí svedený, že by to bylo něco tak úžasného. O řádu jsem neměl žádné velké představy, ale byl jsem s bratry delší dobu v kontaktu.

Vzhledem k tomu, že jste úspěšně prošel noviciátem, absolvoval studia, kněžské svěcení a dnes jste provinciálem, nenarazil jste asi na žádné zásadní problémy, jež by vás vedly k tomu odejít. Ale přece jen – bylo zde něco, co vás zaskočilo, překvapilo, co jste nečekal? S čím jste musel bojovat? A naopak něco, kde realita v dobrém smyslu předčila vaše očekávání?

Měl jsem jedno období před obnovou časných slibů, kdy jsem uvažoval o odchodu. První nadšení už vyprchalo a bylo s tím spojené také vědomí oběti, zvláště co se týče přirozeného života, že nebude žádné manželství ani rodina. To byl moment, kdy jsem zvažoval, že odejdu. Byla to taková lehčí krize. Jinak jsem musel bojovat sám se sebou a s komunitním životem, kde se člověk střetává nejen se svými nedostatky, ale i s ostatními. Co mě překvapilo a s čím jsem musel více bojovat před slavnými sliby, bylo určité politikaření v našem řádu. Náš způsob řízení, kde se v komunitě často formálně i neformálně diskutuje, nahrává tomu, že se mohou vytvářet určité politické bloky a manýry. Žádná jedna jediná autorita, ale společenství bratří, kteří mezi sebou musí komunikovat. A někdy se třeba i něco vynese nebo se nepostupuje přímočarým způsobem. To mě dost zaskočilo a musel jsem se s tím nějak vyrovnat. A v čem realita předčila mé očekávání? Na to nedokážu konkrétně odpovědět, pozitivních momentů je spousta. Na prvním místě bych řekl, že to jsou lidská přátelství, která zde lze navázat a prožívat, ta určitě již předčila má očekávání.

Co vám dalo studium a praxe medicíny pro vaše současné povolání bratra dominikána? Pociťujete na sobě ještě nějaké příznaky? (Mimochodem, magistr řádu Bruno Cadore byl také nejprve lékař a až pak vstoupil do řádu – zajímavá shoda, z lékařů těla lékaři duši.)

To by možná více dokázali posoudit jiní než já sám. Na ARO jsem šel s tím, že budu dělat něco na hranici mých schopností, a tato konkrétní zkušenost je k nezaplacení. Člověk musel sám vyhodnocovat, co zvládne a co nezvládne a do čeho musí jít, i když se mu to hrouť pod rukama. A pak je cenná zkušenost se samostatným životem v práci, kde si člověk sám vydělává a snaží se někam profesně i životně směřovat. Výhoda lidí, kteří toto stihnou prožít před vstupem do řádu, je velká. Bratři, kteří vstupují do řádu v devatenácti

nebo dvaceti letech, mají ale zase jiné výhody. Hlavně obrovský elán a přílnutí k řádu má u nich velikou sílu. Je to pro ně otázka života a smrti, protože zatím nemají mnoho jiných zkušeností nebo nějaká zadní vrátka v životě.

ARO bylo pro vás na hranici schopností, jak je to s úřadem provinciála?

V nemocnici spíš vidím to, že je důležité odhadnout, co člověk zvládne a co si může dovolit. Musí poznat, kdy je třeba spolupracovat s ostatními, a zároveň má i zodpovědnost a určité věci musí zvládnout sám. Jdete do něčeho, kde si říkáte: „Budou na to mé schopnosti stačit?“ Ale u provinciála je to něco jiného. Člověk je zvolený, zatahl ho do toho v první řadě někdo jiný a volba je promodlená a připravovaná. A pak zde vidím od začátku ochotu bratří snášet mé nedostatky a spolupracovat.

Bratři se zhruba kolem roku 2000 na doporučení tehdejšího magistra řádu fr. Timothyho Radcliffa rozhodli k poměrně odvážnému kroku posílat svoje kleriky na studia do zahraničí, do dominikánských řádových center v Bordeaux a Toulouse. Vy jste zde absolvoval celá počáteční studia a pak i studium postgraduální (Fribourg). Jak studium v zahraničí hodnotíte?

Před dvěma roky jsme v provincii dělali určitou bilanci za těch dvanáct let, kdy naši klerici byli posíláni do toulouské provincie. Výsledek našeho hodnocení je, že pozitiva jednoznačně převažují a ve spolupráci chceme pokračovat. Formace v Toulouse není ani bezchybná ani dokonalá, ale má výhodu v propojení řeholního života s intelektuální formací a apoštolátem s důrazem na komunitní formování. Já sám jsem byl k formaci v zahraničí od začátku pozitivně nastavený. Když už jsem věděl, že mě čeká druhé studium vysoké školy, tak jsem chtěl, aby bylo odlišné od mého prvního studia – někde jinde (zahraničí, cizí jazyk), něco jiného (teologie) a jiným způsobem. Studium probíhalo v užším kruhu konventu a katolického institutu v Toulouse. Daleko méně šlo o učení znalostí, protože od začátku jsme byli směřováni spíše k filosofické a teologické práci. Formovalo mě to novým způsobem. Celkově se mi otevřely nové obzory a větší možnosti, zvláště co se týká znalosti islámského světa a jiných kultur. Mezi pozitiva patří i skutečnost, že se nám od začátku dařilo pojmenovávat negativa. Můžeme být i trochu deformovaní, jak je někdy slyšet: „Ano, to je typická formace z Toulouse.“ Negativem bylo třeba to, že se toulouská provincie často až moc vymezuje proti té francouzské, kde mají nastavený úplně jiný koncept. Jsou to sice dvě odlišné koncepce, ale z našeho pohledu se často i doplňují a my jsme se tím mohli inspirovat.

Jak se bratři vyrovnávají s dlouhodobým odloučením od vlastní provincie a jak zvládají návrat do prostředí, které je možná dost odlišné od toho, kde studovali?

To, že jsme to přežili bez velkých úhon a zase se vrátili, je zásluha starších bratří, kteří nás tam poslali a doprovázeli. Stále jsme udržovali kontakt a do naší provincie jsme jezdili na letní prázdniny a na Vánoce nebo Velikonoce. Pravidelně nás navštěvoval provinciál, magistr, regent a moderátor studií. Já jsem měl výhodu, že jsem byl mezi prvními bratry poslanými na studia do zahraničí a po mně byli ještě další. Bratři, kteří byli svěcení loni, už za sebou neměli nikoho dalšího, ti to měli podstatně těžší.

Napadlo vás tam, co budete dělat po návratu do české provincie?

Tím je potřeba se zabývat stále a myslet na to permanentně, udržovat kontakty a systematicky plánovat. Od začátku jsme byli motivováni k postgraduálním studiím, a tak jsem musel přemýšlet, čím bych se během studií chtěl více zabývat. Bylo ale také důležité uvažovat, co budu dělat po studii a jak to potom uplatním. Ze strany provincie je zájem, aby byli bratři formováni především v různých filosofických a teologických oblastech a přihlíží se i na jejich uplatnitelnost.

Situace ve Francii je jistě v mnohém odlišná od té naší. Určitě by se ale daly nalézt mnohé dobré podněty. Co vás nejvíc oslovilo, nejvíc vám dalo a co by vám přišlo dobré rozvíjet i u nás?

Kromě výše zmíněných předností ve formaci je kladem chudoba. Bratři žijí relativně střízlivě. Kvůli radikální odluce církve od státu jsou daleko více závislí na darech od lidí, které dostávají za své kázání. To je podle mého názoru pro nás do budoucna velice inspirativní. Teď jsme v jiné situaci a nemohli bychom českou provincii okamžitě převést na tento model, ale měli bychom k tomu alespoň částečně směřovat a podle toho plánovat naše aktivity. Musíme si na sebe nějakým způsobem vydělat a pro to, co děláme, potřebujeme dary. Zároveň by to pro nás byla i zpětná vazba. Viděli bychom lépe, jestli to, co děláme, je chtěno a podporováno.

Naopak slabinou toulouského modelu je, že se neobrací do široka na celou společnost. Je to mimo jiné proto, že ve Francii je rozdíl mezi církví a sekularizovanou společností ještě propastnější než u nás. Tento model nedělá žádné zásadnější kroky k civilní společnosti, ale bratři formují především sami sebe a věřící, kteří k nim chodí do kostela. Samozřejmě, že tam jsou i přesahy. Dělalí misie a také se určitě dostávají do kontaktu s lidmi,

kteří jsou vlažní nebo věřící jen napůl. Základním kvasem je ale formace určitého jádra, od kterého může prorůstat i dál.

Pokračuje spolupráce s francouzskými dominikány i nadále, po ukončení studií a návratu bratří do české provincie? Existují nějaké společné projekty?

Dále se pokračuje v projektu formace, což je hlavní oblast spolupráce. Aktuálně je to tak, že první dva roky bratří studují v Olomouci a další čtyři roky v Toulouse. A především v roce 2016 jsme získali konkrétní zkušenost ještě i jiného druhu spolupráce, když se společně organizoval předprogram SDM v Krakově. Cílem bylo otestovat, do jaké míry můžeme spolupracovat mezi Toulouse a Prahou. Zároveň jsme v témže roce 2016 spolupracovali na oslavě řádového jubilea: bratr Augustin Laffay nám dal podklady k přípravě webových stránek a naši bratři klerici zase pomáhali při přípravě slavnostního programu na Letnice v Toulouse.

Provinční kapitula mimo jiné rozhodovala i o dalším apoštolském působení řádu v ČR. Jaké priority stanovila? Co z toho vám nejvíc leží na srdci? Kam je třeba především napřít síly?

Nejpodstatnější je vytrvalost v již započatých činnostech apoštolátu. Důležité je, aby aktivně činní bratři dokázali spojovat službu se svým řeholním životem a při tom se nevyčerpali a mohli kontinuálně pokračovat. Mluvím především o práci s mládeží, která už je rozvinutá kolem našich klášterů v Olomouci a v Praze. V Plzni je snaha oživit i práci s vysokoškoly, což je priorita do budoucna. Ale vyvstaly i konkrétní výzvy. Je potřeba pracovat na webové prezentaci řádu jako celku i jednotlivých komunit. Současný stav je nevyhovující a je potřeba to posunout vpřed. Co není prvořadě apoštolská věc, ale má to dopad i na naše působení, je hledání nového ekonomického modelu, ať už ohledně našeho fungování, nebo práce s restituovaným majetkem. Tyto problémy bude řešit provincie jako celek. A pak nám také v provincii jako celku stále trochu vážne studium..., ale zdá se, že to je u dominikánů častý a dlouhodobý problém.

V poslední době se také utěšeně rozvíjí spolupráce se slovenskými dominikány. V současné době funguje v Olomouci společný česko-slovenský klerikát. Plánují se i nějaké další společné projekty?

Formace je teď základním pilířem spolupráce, která se teprve rozvíjí. V tomto roce budeme společně se slovenskou provincií pracovat na partikulárním

formačním a studijním rozvrhu, aby měl řád formace pravidla v písemné podobě. Nutí nás to scházet se a komunikovat. Kapitula dále rozhodla, že je potřeba, aby byli více ve spojení bratři, kteří se věnují intelektuálnímu životu (vyučování na univerzitách, vědecká činnost). Hledáme také cesty, jak rozvíjet dál sebe sama, diskutuje se o základní formaci, intelektuálním životě a péči o mnišky, především o znojemskou komunitu. V oblasti práce s mládeží se budeme v tuto chvíli soustředit zejména na výměnu zkušeností. Nic dalšího se v tuto chvíli neplánuje, ale už jenom samotné předávání zkušeností může být předzvěstí budoucích společných projektů.

Řadu let se provincie musí potýkat s nedostatkem nových povolání, od poslední kapituly se celkový počet členů provincie snížil o 5 bratří. Za této situace je velmi důležitá spolupráce v rámci celé dominikánské rodiny. Jak ji hodnotíte, i ve srovnání s tím, co znáte z Francie?

Po zkušenostech z Francie i ze Švýcarska mohu říct, že to, jak funguje dominikánská rodina v naší zemi, je dost jedinečné a v zahraničí to zdaleka není samozřejmostí. Je to dílo Božího Ducha, které nás přesahuje. Jednotlivé větve dominikánské rodiny nejsou nějak silné, všechny jsou víceméně křehké, ale zároveň živé: všude se objevuje nová míza. Pojem dominikánská rodina není nijak formálně vymezen konstitucemi. Jednotlivé větve dominikánské rodiny jsou navzájem se respektující právně nezávislé subjekty, z nichž každý má svou vlastní identitu a svébytnost. Mezi sebou mají navázané blízké přátelské, až téměř rodinné vztahy a dohromady vytváří širší duchovní rodinu. Vedle živých přátelských vztahů je důležitá i vzájemná pomoc. Někdy je potřeba pomoci některou větev oživit a podpořit ji. Jsou-li opravdu živé, tak musí mít také své rezervy a bolesti.

Každý člověk má nějaké sny, přání. O čem sníte vy?

Míval jsem různé sny a teď už vím, že tudy cesta nevede. Nejlepší je, když se člověk může ohlédnout a říci si: „Měl jsem možná jiná očekávání, ale takto to má být a je v tom něco z toho, co ode mě Pán Bůh očekává.“ Můj sen dnes je žít co nejvíc v realitě. Tím myslím, aby se uskutečnil Boží plán a já na něj dokázal odpovědět a spolupracovat. Jako provinciál mám sen, aby provincie vytrvala v tom, co už se započalo, a to jak v rámci celosvětového řádu, tak i v místní církvi. Vše aby bylo ve spojení s Kristem a proniknuto jeho Duchem.

Mnohokrát děkuji za vaše odpovědi, trpělivost a čas

Martina Vodáková

Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace

Duben 2018: Sounáležitost s dominikánskou rodinou
Stanovy I, 3; LCO 1 § IX, 141–144, 147, 149–150, 152–153

Jsme součástí dominikánského laikátu, české provincie, evropské a celosvětové dominikánské rodiny – rodiny, která už má za sebou 800 let existence, a tedy statisíce, možná i miliony členů v církvi bojující, trpící i vítězné (těch je doufejme nejvíc). O jaký druh příbuzenství se tu vlastně jedná?

Je to sounáležitost a příbuznost buněk v jednom orgánu Kristova mystického těla. Nemusí to být nutně příbuznost počátečního nastavení, ale určitě zde musí být směřování k jedinému cíli, a to společnými prostředky, v jednotě s ostatními.

Sounáležitost znamená, že společně náležíme Kristu, který nás vykoupil a utváří z nás své mystické Tělo. V širším slova smyslu tedy sounáležitost znamená být součástí tohoto mystického Těla. Taková jednota je založena:

- a) na křtu a účasti na ostatních svátostech
- b) na lásce k Bohu, vyjádřené ve společné modlitbě
- c) na společné nauce a úsilí o dobrý křesťanský život

Dominikánská rodina je pak specifickým orgánem mystického Kristova Těla, který má svůj konkrétní účel a cíl: zpřítomňovat kázání našeho Pána a jeho apoštolů a tímto způsobem usilovat o spásu duší. Zde jde o sounáležitost v užším slova smyslu. Tuto jednotu by mělo zaručovat:

- podobné vidění světa (soucit)
- společný cíl: spása ubohých a bloudících duší (i těl, samozřejmě)
- společné prostředky k tomuto cíli: modlitba, studium, apoštolát
- komunita

Poslední bod je shrnutím všech předchozích. Měl by být založen na skutečném přátelství, protože jen přátelé spolu mohou vytvořit něco krásného a přitažlivého pro okolí (o povaze tohoto přátelství budeme uvažovat až v květnu). Z něho pak vyplývá přátelství a spolupráce s ostatními sdruženími a ostatními větvemi dominikánské rodiny. Intenzivní budování společného domova znamená také aktivní účast na formaci, řízení, společných projektech. Myslet a konat pro druhé, a tím v posledku i pro sebe.

Srdcem dominikánské rodiny jsou bratři. Je tedy důležité mít stále na očích priority celé provincie, koordinovat své aktivity s jejich úsilím, být „pro-

dlouženou rukou jejich apoštolátu“ ve světě, přinejmenším (nebo přinejvětším) modlitbou.

„Myšlenka dominikánské rodiny není tak nová, jak se mnozí domnívají. Tady v chrámu svaté Sabíny jsou náhrobky ze 13. a 14. století, jejichž epitafy mluví o dominikánské rodině. Připadá mi, že tato myšlenka úzce souvisí s naším kazatelským povoláním. Dominik hlásal Boha, který se stal tělem, který se stal jedním z nás. Nemůžeme kázat o Bohu, který se stal člověkem, pokud sami nejsme lidé. A abychom byli lidmi, nesmíme se izolovat od žen, od laiků. Dominik si toho byl vědom.“ (Timothy Radcliffe: Nazývám vás přáteli)

Svatý Dominik už od počátku usiloval, aby jeho řád nezůstal omezen na jednu diecézi či na jižní Francii, ale aby se rozšířil po celém tehdy známém světě. Uvědomoval si, že církev je všeobecná, a proto rozesílal bratry do všech stran, aby šli ve stopách apoštolů. Po osmi staletích se Řád bratří kazatelů rozrostl na velkou celosvětovou rodinu. Působí asi ve stovce zemí a stává se tak výrazně multikulturní.

V naší zemi a s našimi historickými zkušenostmi můžeme být v pokušení zůstat uzavřeni v malé skupině, v úzkém kruhu, kde si spolu rozumíme a vystačíme si sami. To je však v rozporu jak s vůlí Pána Ježíše Krista, tak se záměrem našeho zakladatele svatého Dominika.

Proto je třeba zvednout zrak od naší místní komunity a rozhlédnout se. Uvědomit si veliké dílo, které z malého semínka po osmi stoletích vyrostlo, uvědomit si významnou historickou roli a světovou působnost našeho řádu, informovat se a sledovat dění v dominikánské rodině ve světě, posilovat vědomí společného cíle, snažit se o rozšíření kontaktů, případně spolupráce s dominikány v jiných zemích, podporovat se ve svých snahách modlitbou.

„Řád kazatelů se dnes patrně nejeví jako něco zvláštního. To není jako za časů sv. Dominika, kdy se kázalo málo. Dnes kážou všichni. Tím, co nás odlišuje, je proto způsob, jakým kážeme. Naše kázání vyrůstá ze života, jaký vedeme v bratrském společenství, musí být jeho plodem; a rovněž musí mít základy ve studiu a v modlitbě.“ (Timothy Radcliffe: Nazývám vás přáteli)

Písmo: Jan 15, 15–17; Sk 2, 44–47

Otázky:

- Na čem se zakládá moje přichylnost k řádu? Jsou to věci podstatné, nebo podružné?
- Jakým způsobem žiji se svatými našeho řádu? Jsou to pro mě živí přátelé? Zním je vůbec? Známe slavnou historii řádu (například boj za lidská práva Indiánů v Latinské Americe v 16. století)?

- Zajímáme se o současné působení řádu ve světě?
- Vnímáme své společenství v širších souvislostech ostatních laických společenství, provincie a celého řádu?
- Účastníme se na společné formaci (podle Směrnic povinné!) a na ostatních společných projektech? Uvědomujeme si důležitost těchto společných akcí pro jednotu a sounáležitost naší rodiny?

Světce: bl. Antonín Neyrot

Literatura:

Historie dominikánů v českých zemích

William A. Hinnebusch: Dějiny řádu Kazatelů

Guy Bedouelle: 9 tváří dominikánské svatosti

stránky ECLDF (www.ecldf.net) a ICLDF (www.fraternitiesop.com)

stránky op.cz: Akta generální kapituly 2016 v Boloni; sekce Dominikáni v médiích

Květen 2018: Vedení Duchem svatým ke společnému životu a dílu Stanovy I, 1–2

Naše společenství mají trochu jiný charakter než běžná farní „spolča“ tým, že jsme si svoje povolání nevybrali. Nevybrali jsme si ani svoje bratry a sestry, kteří s námi patří do jednoho sdružení. Důvodem, který nás svedl dohromady, totiž není společný věk, povaha, vzdělání, zájmy, zkrátka jakási přirozená podobnost či sympatie, na které by se dalo stavět. Zavolal nás svatý Dominik v Duchu svatém. Naše povolání je tedy zároveň úkol a zodpovědnost.

Mnohdy se zdá, že je ta rozmanitost až příliš velká, že brání společnému životu a růstu. I to se může stát, protože – jak říká svatý Tomáš – milost (aspoň do jisté míry) předpokládá přirozenost. Pak je načase přemýšlet o rozdělení: je to zcela regulérní (od slova regule, pravidlo, ale také řehole!) způsob, jak zefektivnit svůj dominikánský život.

Nejjednodušší je přátelit se s těmi, kteří už jsou v nebi, v čele se svatým Dominikem, Tomášem, svatou Kateřinou, Zdislavou, našimi řádovými patrony... Ale i tady se vnučuje mnoho otazníků. Minulý měsíc jsme přemýšleli, jak se projevuje naše vzájemné přátelství a spřízněnost. Co nás vlastně s nimi spojuje? Cítíme, že naše srdce bije pro stejnou věc jako to jejich, nebo se k nim jen obracíme se svými potřebami? Není to všechno jen zastaralý sentiment?

A podobné otázky si můžeme klást v našich živých sdruženích. Vstoupili jsme do rodiny svatého Dominika s nějakými představami, které často nebyly naplněny nebo se s časem vyprázdnily. „Nic nám to nedává“, přestává nás to naplňovat, známe mnoho lepších způsobů, jak zbožně strávit čas. Přátele bychom si rozhodně nehledali mezi členy sdružení... Jestli se nepoznáváme, přemýšlejme o těch, kteří prošli naším sdružením a pak se potichu vytratili s pocitem marnosti. Chyba je obvykle jak na naší, tak na jejich straně.

Možná jsme své povolání Duchem svatým nepochopili správně. Pochopili jsme ho jako něco, co nás má povznášet a obohacovat, a ne jako svůj úkol a poslání: vydat se druhým, tvrdě pracovat, mnohdy se i zapírat, a právě v tom najít své obohacení.

Teď se plíživě vkrádá *acedie* do našich životů. Pro pouštní otce to byla jedna z nejobávanějších neřestí, za kterou viděli útok démonů. Omrzelost, nuda, ztráta motivace a smyslu, nechuť a nakonec odchod, ztráta povolání.

Zde, jako v celém křesťanském životě, je Pánem Duch svatý. Každý den je potřeba se ptát: „Pane, kdo jsi? Co ode mě chceš? Kam mám jít, kde mám zůstat?“ Otázky typu: „Co mi to dává? Má to vůbec nějaký význam?“ atd. zde postrádají smysl. Naplnit nás může jen to, do čeho sami investujeme.

Písmo: Iz 6, 1–8; Sk 22, 9–11; Sk 8, 29; Sk 16, 6–7 (velmi zajímavé slovo!)

Otázky plynou ze samotného textu:

- Ptáme se Ducha svatého na to, co po nás žádá? Podřizujeme se ochotně jeho vedení? Jsme připraveni víc dávat než brát?
- Uvědomujeme si, že i naši bratři a sestry byli zavoláni do dominikánského společenství tímž Duchem? Že i s nimi má své záměry? Dokážeme vidět pod nánosem své i jejich „lidskosti“ zvláštní světlo a krásu jejich povolání? Dokážeme nad ním žasnout a děkovat?
- Na druhé straně: Nebráníme Duchu svatému, když chce rozdělit naše společenství a tak rozšířit možnosti svého působení?

Světec: bl. Hyacint Maria Cormier

Literatura:

Jacques Philippe: Ve škole Ducha svatého
 C. S. Lewis: Čtyři lásky (zvl. kapitola o náklonnosti)
 Charles Journet: Promluvy o Duchu svatém
 Charles Whitehead: V síle Ducha

Výročí narození otce Jiljího Dubského

Letos 15. dubna si připomeneme nedožitý sté narozeniny otce Jiljího Ludvíka Dubského OP, který působil více jak deset let jako farář ve farnosti sv. Jiljí v Praze. Při svých vysokoškolských studiích jsem tam v letech 1972 až 1976 často ministroval a s otcem Jiljím se setkával na faře a v kostele. Byl to vzácný kněz dominikán, který sdělení pravdy vždy provázal laskavým přijetím bližního. A to doslova od popeláře až po ministerského úředníka. Často chodil na výslechy a byl pod drobnohledem komunistické státní bezpečnosti. A to měl již za sebou vojenskou službu u PTP a mnohaleté vězení, mimo jiné v uranových dolech. Velkou oporou mu byla paní Tůmová, jeho rodná sestra. Spolu vytvářeli na faře rodinné prostředí jak pro farníky, tak i pro členy dominikánské rodiny. Vzpomínám si na slova: „Lidé zapomenou, co jste jim říkali, ale nezapomenou, jak se s vámi cítili.“ Otec Jiljí rozsával dobro všude, kde byl a kam přišel, kéž se za nás v nebi přimlouvá!

Prokop Pospíchal, Znojmo

Oslava narozenin otce Dominika

Milí bratři, milé sestry, milí členové dominikánské rodiny!

Rád bych vás všechny srdečně pozval k účasti na mši svaté, která se bude konat dne 25. dubna 2018 u sv. Jiljí v 18:30 hod. a bude oslavou 75. narozenin otce Dominika kardinála Duky. Otec kardinál bude hlavním celebrantem. Po mši svaté bude příležitost otcí Dominikovi pogratulovat.

Ve svatém otcí Dominikovi

*fr. Lukáš Fošum OP
provinciál*

Setkání dominikánské rodiny 2018

Setkání dominikánské rodiny se bude konat 20. října 2018 v Praze, mši svatou bude celebrovat otec biskup Pavel Konzbul. Všichni jste srdečně zváni. Podrobnosti budou upřesněny v dalších číslech OPuscula a na webu op.cz.

Rodina OP a rodiny

Pod záštitou svaté Zdislavy se v Centru pro rodiny svaté Zdislavy v Jablonném v Podještědí uskutečnila od 2. do 4. března 2018 již třetí víkendová duchovní obnova rodin. Hlavním mottem tohoto setkání bylo: „*Obrátte se a věřte evangeliu*“ (Mk 1, 15). Víkendové setkání bylo provázeno společnou modlitbou a společným sdílením.

Při přednáškách, které si pro nás se svou osobitostí připravili všichni čtyři místní bratři, jsme zaslechli nejen výzvu ke změně a jaké jsou aktuální důvody pokání, ale i návod, jak tuto změnu uskutečnit v dnešní době. Duchovní program s postní tematikou byl připraven také pro děti spolu s tvořivou dílnou. V rámci odpolední sobotní siesty jsme se vydali na hraniční vrchol Hvozdu, kde se nachází železný kříž s citátem z Pisma svatého: „*Neste břemena jedni druhých*“ (Gal 6, 2). Tato slova se nám stala povzbuzením k ochotné službě pro další úsek naší duchovní pouti. Další putování po vyznačené cestě lemované stopami nás čekalo v neděli, na jejímž konci si účastníci obnovy mohli zapsat předsevze- tí, které by chtěli do Velikonoc uskutečnit. Příští víkendové setkání rodin se uskuteční na podzim tohoto roku. Již nyní Vás na toto setkání srdečně zveme a přimlouváme se za Vás a Vaše rodiny u hrobu naší paní Zdislavy.

s. Roberta Ševčíková OP

Letní dominikánský tábor

Milá dominikánská rodino a všichni přátelé, o prázdninách chystáme další z řady letních táborů pro děti. Tentokrát od 11. do 18. srpna na faře v Dřevohosticích. Pokud byste chtěli přispět vysláním některé vaší ratolesti, darem, radou či pomocí, jste srdečně vítáni, ozvěte se s. Robertě Ševčíkové OP (roberta@dominikanka.cz).

V Jablonném se hledají dobrovolníci na letní poutní sezónu 2018

Dovolujeme si Vás oslovit s prosbou o pomoc se zajištěním poutní sezóny v Jablonném v Podještědí. Uvítáme dobrovolníky, kteří by nám zvláště během letních prázdnin pomohli (za byt a stravu) zajistit: celodenní uvítací službu v bazilice, průvodcovské služby pro komentované prohlídky, pomoc s přípravou pro ubytování poutníků v Centru pro rodinu svaté Zdislavy, vaření aj.

Kontakt: S. M. Roberta Ševčíková OP, Tel.: 731 203 817
E-mail: roberta@dominikanka.cz

Pozvánky do Bílých Karpat

Festival Domidom 22. 6. 2018

Srdečně zveme všechny členy a příznivce dominikánské rodiny na tradiční Festival Domidom, který se bude konat v pátek 22. června 2018 od 15 do 22 hodin v areálu Církevní střední školy pedagogické a sociální v Bojkovicích. Festival Domidom nabízí pestrý program hudebních, divadelních a tanečních vystoupení a také spoustu dobrého občerstvení, které připravují pedagogové a žáci školy. Festival je rovněž příležitostí setkat se a popovídat si ☺.

Příměstský tábor „Plavba Jitřního poutníka“

Od 9. do 13. července 2018 rovněž pořádáme 2. ročník příměstského tábora Po stopách krále Aslana – Plavba Jitřního poutníka. Program pro děti ve věku 5 až 12 let zajišťují žáci školy v rámci souvislé pedagogické praxe ve spolupráci s pedagogy školy. Pokud máte v regionu Bojkovic své známé, můžete jim předat naše pozvání. On-line přihlašování bude spuštěno na www.cirkevka-bojkovice.cz 4. dubna 2018. Děti bude možné přijímat jen do naplnění kapacity tábora (70 dětí).

Letní ubytování

Součástí školy je i domov mládeže, jehož volnou kapacitu (39 lůžek) nabízíme v červenci a srpnu skupinám nebo rodinám k letní rekreaci, pořádání duchovních, sportovních nebo turistických pobytů. Více informací o ubytování a rezervaci je možné získat na www.cirkevka-bojkovice.cz (sekce Domov mládeže/ubytování pro veřejnost).

Katolický domov studujících

Foto: KDS

Katolický domov studujících zřizovaný sestrami dominikánkami ve svých zdech nabízí ubytování dvojího druhu:

Domov mládeže

Ve školním roce ubytováváme studentky středních a vyšších odborných škol, které bydlí na 2–4lůžkových pokojích s vlastní koupelnou.

Studentky mají k dispozici Wi-Fi v celém domě, knihovnu se studovnou a PC, jídelnu, kuchyňku na patře, posilovnu, keramickou dílnu, dvorek a kapli sv. Dominika. Děvčatům nabízíme zájmové kroužky vycházející z několika tematických okruhů – kulturní, sportovní, kreativní, sociální a duchovní. Snažíme se vytvářet prostředí vzájemné důvěry a rodinnou atmosféru. Prioritou je poskytnout děvčatům vhodné podmínky pro studium, pro osvojování si duchovních a etických hodnot i pro rozvoj smyslu pro odpovědnost.

Příhlášky přijímáme do 13. května 2018.

Hostel

Po celý rok nabízíme levné a zároveň kvalitní turistické ubytování přímo v centru Prahy. Ve školním roce je k dispozici jeden tří- a jeden 4lůžkový pokoj. O letních prázdninách máme v nabídce tři 2–3lůžkové pokoje s kompletním sociálním zařízením a dvacet 2–5lůžkových pokojů s vlastní koupelnou, společné WC je na chodbě. Na chodbách můžete využít kuchyňského koutu vybaveného mikrovlnou troubou, rychlovarnou konvici a plotýnkovým vařičem. K odpočinku a modlitbě můžete zavítat na dvorek a do kaple sv. Dominika. V domě je zdarma Wi-Fi. Hostel je nekuřácký.

Cena od 350 Kč/os/noc, děti od 3 do 12 let mají 30% slevu.

Více informací najdete na webu www.kds.op.cz, tel. č.: 224 934 496, mail: info@kds.op.cz

On-line rezervace v hostelu: www.kds.op.cz/cs/hostel/rezervace/
mail hostel: hostel@kds.op.cz

Přečtete si, jak se děvčatům bydlí v našem domově mládeže:

KDS pro nás během čtyř let nebylo jen obyčejným místem, abychom měly kde přespat. Bylo pro nás takovým mostem mezi světem dětí a dospělých. Teď se nemusíme bát vyrazit do světa, protože za ty roky jsme se naučily být více soběstačné, řešit všední i nevšední starosti, nebát se říct si o pomoc a spoustu praktických věcí do budoucna. Tak nějak jsme dospěly. Poznaly jsme spoustu nových lidí, míst a získaly nespočet nezapomenutelných zážitků. Ale my si odnášíme ještě něco. I když pro nás bylo z počátku novinkou sdílet pokoj s druhými a ne vždy jsme se ve všem shodly, dokázaly jsme časem více o takových věcech mluvit, hledaly jsme kompromisy a našly tak více společného, než jsme si myslely. Nyní obě víme, že se můžeme jedna na druhou spolehnout už po celý život.

Díky KDS za tu pohodu a starostlivost.

Kája a Denča – Černouličnice

Již třetím rokem studuji v Praze a po dvou letech jsem se rozhodla změnit internát za jiný. Třebaže tu jsem necelý školní rok, mohu říct, že zde jsem naprosto spokojená a Katolický domov studujících jediné doporučuji. – Sice jsem se obávala změny a jiného prostředí, ale můžu říct, že tady vás přijmou opravdu mile a ihned se tu cítíte jako doma. – Pokoje jsou s koupelnou, což je opravdu luxus pro ty dívky, které nerady sdílejí koupelnu s vícero dívkami. Pokoje jsou prostorné a útulné, část pokojů má okna směrem do dvora, takže tu máme příjemný klid. Navíc domov má i svou vlastní jídelnu, v níž opravdu dobře vaří. Díky nim jsem začala jíst jídla, která jsem v životě doma nejedla. Takže úspěch i v tomto případě.

Domov je v centru, takže máme téměř vše blízko. Vlastně si tu každá dívka najde něco svého – příjemně vybavenou knihovnu, místo na cvičení a spoustu dalšího. Tohle je přesně místo, které je dokonalé na to, aby bylo vašim opěrným bodem během studia ve velkoměstě.

Žaneta

Foto: KDS

Setkání formátorů LSSD

Termín a místo: 27.–29. dubna 2018 Poličany, klášter sester trapistek
Cena: 1000 Kč (500 Kč záloha předem na účet 268154211/0300 var. symb. 418, 500 Kč na místě v hotovosti). S sebou platný průkaz totožnosti
Téma: Společný život

Pátek 27. dubna

příjezd účastníků **nejpozději do 19 hodin** (potom se zavírá brána, od které nebudeme mít klíče!)
večeře individuálně do 19:30
20:00 Přivítání a úvodní promluva otce Hyacinta Ullmana OP, nově jmenovaného promotora pro laikát

Sobota 28. dubna

(pro nespavce 4:00 noční officium v kostele)
7:00 Ranní chvály a lectio divina
8:00 Snídaně
9:00 Rui Carlos Antunes e Almeida Lopes, generální promotor pro laikát:
přednáška **Ideální komunita**
Jakou podobu má mít náš společný život? Jak ho realizovat ve sdružení, v rámci laikátu a v rámci celé dominikánské rodiny? Stačí se párkrát za rok zúčastnit společného setkání? Co dalšího nás má spojovat? Co je to dominikánská rodina?
10:15–10:45 přestávka, káva (domácí bábovky a koláče vítány!)
10:45–12:00 pokračování diskuze k tématu
12:00 Anděl Páně, sexta + hodinka četby
12:40 oběd, siesta nebo vycházka
15:00 růženec
15:30 Rui Lopes: **Svoboda a poslušnost v dominikánském laikátu**
Jak chápat poslušnost v laickém sdružení? Co znamená náš slib? Jakou má závaznost? Mohou představení vyžadovat plnění určitých povinností a hrozit sankcemi, případně vyloučením při jejich neplnění? + diskuze
17:00 Mše svatá + nešpory
18:10–18.40 večeře
19:00 Přátelské posezení u vína s naším hostem, prostor pro otázky týkající se např. působnosti dominikánských laiků ve světě atd.
21:00 kompletář

Neděle 29. dubna

7:00 ranní chvály + rozjímání (lectio divina)

8:00 snídaně

8:30 moderovaná diskuze na téma ČODLF: modlitba

10:00 mše svatá

10:45 káva

11:00 pokračování diskuze na téma ČODLF, podněty pro kapitolu

12:00 tercie + hodinka četby

12:40 oběd, rozloučení

dále dle domluvy: společná vycházka, růženec... odjezd.

Ze života místních laických sdružení

MS Všeruby a České Budějovice

Na zámku ve Štěkni proběhla duchovní obnova českobudějovického a všerubského místního sdružení pod vedením otce Vojtěcha Soudského.

Tématem celé duchovní obnovy bylo SPOLEČENSTVÍ. To se ukázalo jako dobrý nápad. Mnozí z nás máme tento pojem v podvědomí stále stigmatizován významem „spolčo“ a „sdílení“, který naprosto nesouzní s našimi duchovními potřebami a nastaveními (shodli jsme se totiž na tom, že v nás tyto pojmy evokují tělocvičnu, míč a kytaru). ... Přednášky šly na samou podstatu, jak už to máme my dominikáni rádi, povedlo se nám i částečně rehabilitovat ona slabá místa a rozplést pojmy a dojmy.

Ale co bylo největší, totiž že celé ty dny, všechny ty body programu, byly naplněny radostí. Radostí ze společenství. Nás to spolu prostě náramně bavilo, panovalo tam ohromné veselí. Ale takové to veselí, které boří brány pekelné, smích, který zahání zlé duchy. Byli jsme šťastni, že jsme spolu, šťastni, že se můžeme sdílet (!!!), šťastni ze společných vztahů, společného zacílení života a společného smyslu pro humor. A tehdy mne napadlo, že sám zbožný člověk by takovouhle legraci a radost nezažil.

Bratři a sestry, setkávejme se, setkávejme se v Kristu a nezapomeňme se v něm společně smát, úplně přirozeně a normálně, úplně přirozeným a normálním věcem. Nebuďme líní „jít za legrací i pět mil pěšky“ (Jan Werich), máme to od svatého Dominika v popisu práce. Nezapomínejme, že Pán Ježíš naše člověčenství přímo posvětil svým vlastním člověčím životem, jistě protkaným smíchem a radostí ze společenství.

Hyacinta Anna Vlašánková

MS Olomouc

V sobotu 10. března proběhly v Olomouci společné postní rekolekce bratří dominikánů a členů laického sdružení. Zároveň se zde konalo také jednání rady provinčního moderátora LSSD, která se zabývala zejména otázkami výroční zprávy o hospodaření za rok 2017, rozpočtem a zaměřením OPuscula, prací Kazatelského střediska, programem letošního formačního setkání, přípravou a průběhem naší obnovy ČODLF aj.

Rekolekce jsme zahájili modlitbou ranních chval a mší svatou, kterou sloužil otec Savio Řičica. Hlavním bodem programu pak byla přednáška doc. Mgr. Antonína Kalouse, M.A., Ph.D. z katedry historie Filosofické fakulty Univerzity Palackého o freskách v našem dominikánském klášterním kostele Neposkvrněného Početí Panny Marie. Přednáška začala v přednáškovém sále a v druhé části pak pokračovala přímo v kostele.

Do josefínských reforem se jednalo o kostel a klášter reformovaných františkánů bernardinů (podle svatého Bernardina Sienského) postavený na místě někdejšího kázání svatého Jana Kapistránského. Ten sem přišel v létě 1451 asi na 2 měsíce, aby získal stoupence husitství zpět do katolické církve. Podle jeho odhadu se mu podařilo získat asi 4000 konvertitů ke katolictví. V roce 1453 byl položen základní kámen kláštera, na průběh stavby se přišel podívat sám Kapistrán v roce 1454 a už v roce 1455 se zde konala první provinční kapitula františkánů. Samotný kostel byl však vysvěcen až 28. srpna 1468 za účasti uherského krále Matyáše Korvína. Tato historie má úzkou souvislost s freskou v presbytáři.

Jedná se o pozoruhodnou rozměrnou kresbu štětcem černou barvou na bílé ploše. Znázorňuje bitvu u Bělehradu v roce 1456. Bělehrad byl tehdy obklíčen vojsky tureckého sultána Mehmeda II. Obranu města organizoval sedmihradský vévoda Jan Hunyadi, regent uherského království a otec příštího uherského krále Matyáše Korvína. Mezi obránci byl i svatý Jan Kapistránský, který svými plamennými kázáními pomáhal před obléháním najít dobrovolníky pro boj s Turky a při obléhání povzbuzoval ducha obránců. Turecká armáda měla 150 tisíc vojáků, její převaha byla asi desetinásobná.

Vlastní bitva započala 21. července 1456 a trvala přes noc a celý příští den. Někteří křižáci neuposlechli rozkazu, přešli z obrany do protiútoku a napadli opevněný turecký tábor. Hrozilo jim, že je zahubí turecká jízda, a proto jim Hunyadi vyrazil z města na pomoc. Rozpoutal se lýtý boj, při němž nakonec padlo 40 tisíc Turků, sám sultán byl zraněn šípem a musel nakonec uprchnout.

Na památku tohoto slavného vítězství zavedl papež svátek Proměnění Páně na hoře Tábor. Původně se slavil 22. července, při pozdějších reformách kalendáře se přesunul na současné datum 6. srpna.

V kostelní lodi se pak nacházejí další gotické malby, vzniklé na počátku 16. století. Jednak je to freska s výjevem Panny Marie Ochránitelky s vyobrazením klečících ctitelů: papeže, biskupů a řeholníků, císaře, krále, šlechticů i lidu. Jsou zde také vyobrazena tajemství růžence – 7 radostí a 7 bolestí Panny Marie. Malba je označena letopočtem 1500. Další dvě fresky vznikly o něco později a představují snímání z kříže a nesení kříže. Pravděpodobně byly součástí velikonočního cyklu.

Po přednášce pokračoval program modlitbou sexty a společným obědem. Po obědě se členové provinční rady LSSD setkali s členy olomouckého sdružení. Jednání provinční rady pak pokračovalo přibližně do 15 hodin.

Jiří Reginald Machačík

MS Znojmo

V úterý 20. února se, po mnoha komplikacích z různých stran, uskutečnila v kapli mnišek obláčka našich kandidátek Gabriely Žákové a Lenky Piskové, které přijaly jména Jana (podle blahoslavené Jany Portugalské) a Martina (podle svatého Martina de Porres). Po obřadu pro nás otec Cyril celebrouval mši. Poté jsme se přesunuli na faru, abychom dnešní událost alespoň trochu oslavili. Přestože jsme se museli o farní prostory dělit s chrámovým sborem, bylo to fajn. Velký dík patří mniškám, že nás pustily do kaple, ačkoli v tom týdnu probíhaly jejich exercicie.

Michaela Benvenuta Hobzová

Mailová skupina LSSD

Již delší dobu existuje mailová skupina pro členy a přátele Laických sdružení, kteří chtějí dostávat informace rozesílané laikátu nebo celé dominikánské rodině. O zařazení do této skupiny můžete požádat na adrese laici.web@op.cz. Do žádosti napište své jméno a mailovou adresu, kam chcete informace dostávat. Budeme rádi, když přidáte poznámku o své vazbě na dominikánskou rodinu (název místního sdružení, farnosti, kláštera apod.)

Jan Jáchym Beneš

Adamův hřích (Gn 3)

Proč se Adam nejdřív nestyděl, když v ráji chodil nahý? Protože byl stvořen podle obrazu Božího a viděl v sobě krásu Božího stvoření. Neobdivoval narcisticky sám sebe, ale měl důstojnost syna Božího.

Všechno v ráji bylo stvořeno pro člověka Adama. Jen z jednoho stromu měl zakázáno jíst. Jako by Bůh dal Adamovi seznam jedovatých rostlin, které nemá jíst, aby nezemřel. Stejně tak dal později Mojžíšovi desatero jako seznam plodů, které vedou ke smrti. Adam byl stvořen svobodný. Kdyby Bůh nechtěl ponechat Adamovi svobodu, odstranil by jedovatý strom ze zahrady. Tak se jedná s dítětem, které nemá rozum. Svobodnému člověku se však dá varování a důvěra, že se svobodně rozhodne podle rozumu.

Đábel také věděl, že ten strom je jedovatý. Věděl, že kdyby řekl přímo, aby si Adam vzal ovoce, že by odmítl. Řekl tedy: „Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“ (Gn 3, 1) To byla tak zjevná nepravda, že to Eva nevydržela a musela odpovědět, aby uvedla věc na pravou míru. To byla ovšem zásadní chyba, protože jakmile začneme s ďáblem diskutovat, vždycky nás přechytračí. Nikdy se s ním nedávejme do hovoru! Nejlépe je si ho vůbec nevšímat nebo se okamžitě utéct do bezpečí Boží blízkosti.

Plody vypadaly dobré, lákavé pro oči. Takový je hřích vždycky, velmi lákavý. Nikdo nehřeší proto, aby trpěl. Vždycky jde za vidinou něčeho na první pohled dobrého, lákavého. Ale jakmile zhřeší, okamžitě pozná, že je nahý. Boží milost je pryč a zbývá jen lidská ubohost a stud. Jak jsme mohli tak naletět? Jak jsme si mohli myslet, že nám bude dobře, když nám zatím je tak strašně zle? A ta představa zpovědnice! Co nás ještě čeká? Po hříchu vždy nastává pěkná kocovina.

Ale i tehdy v ráji snad ještě šlo něco napravit, kdyby Adam běžel k Bohu a se slzami vyznal svůj hřích. Kdyby s důvěrou běžel jako dítě ke svému tatínkovi přiznat se k velkému průšvih, očekávat trest, ale také věřit, že tatínek to nějak srovná. Vždyť tatínek vždycky všechno nějak zařídí! Jak by asi vypadaly lidské dějiny, kdyby Adam reagoval takto?

Jenže Adam se schoval před Bohem. Bůh procházel zahradou a volal: „Adame, kde jsi?“ Vždycky je to Bůh, který nás hledá a volá zpět. Adam se schoval za stromy a keře, které Bůh stvořil pro něj. Položil stvořené věci mezi sebe a Boha. A všichni jeho synové a dcery to dělají dodnes. Pokládají stvořené věci mezi sebe a Boha, takže stvořené věci jsou jim bližší a zakrývají jim pohled na Boha, vzdalují jim Boha. Perspektiva působí, že blízké věci

vypadají větší než vzdálené, a tak se nám Bůh zmenšuje na cosi nepatrného kdesi v dáli na nebi. Snadno pak na něj zapomínáme, protože se stále musíme zaobírat věcmi kolem sebe.

Dobrovolná chudoba odstraní překážky, které nám mohou bránit vidět Boha. Někdo si zvolí chudobu na celý život, ostatní se o ni snaží pokaždé v době postní. Půst nám umožní postavit věci do správné perspektivy. Když se přestaneme skrývat a najdeme odvahu postavit se před Boha, zjistíme, že už v době Adamova hříchu chystal pro nás Velikonoce. Hříchem nic nekončí, naopak začíná. Dejme Bohu šanci projevit jeho nekonečné milosrdenství a neskrývejme se před ním!

Jitka Hosanna Štěpánková

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Radek Tichý: Exsultet – Historie a liturgie velikonočního chvalozpěvu

Chvalozpěv na velikonoční svíci je píseň nejen esteticky krásná, ale také nesmírně bohatá na teologii a podněty pro duchovní život. Je téměř dobrodružné rozplétat prameny této duchovní poezie, pátrat po tom, z kterých velikánů církevního starověku Exsultet čerpal, aby jejich myšlenky a kázání přetavil v modlitbu chvály, díky a oběti.

brož., 176 s., 215 Kč

Dominikánský breviář pro android

Aplikace Breviář pro operační systém Android nově obsahuje i betaverzi dominikánského breviáře včetně propria. Ke stažení je na Google Play, v nabídce je potřeba vybrat jazyk „čeština – dominikánský“. Veliké díky Juraji Vidékymu a všem dalším, kdo se podíleli na jeho přípravě.

fr. Filip Boháč OP

Co už se nevešlo a co by vás ještě mohlo zajímat:

- chystané akce Dominikánské 8 | <http://www.dominikanska8.cz/>
(za pozornost stojí dubnový knižní salón, který bude spojen s návštěvou barokní knihovny v klášteře sv. Jiljí, rozprava „K Boží cti a slávě“ o liturgii jako oslavě Boží a pak samozřejmě Psí katechismus)
- další novinky Krystalu OP | <http://www.krystal.op.cz/>
(Tomáš Akvinský: STh Dary Ducha svatého (STh I-II, 68–70); Tomáš Akvinský: STh O člověku (I, 75–76); Tomáš Akvinský: O prozřetelnosti a předurčení)
- novinky našeho knihupectví Oliva | <http://www.oliva.op.cz/>
- v dohledné době vyjde další číslo Salve o ekologické etice | <https://salve.op.cz/>
postupně se zveřejňují texty ze starších čísel – <https://salve.op.cz/archiv>

OPusculum

Časopis české dominikánské rodiny

Vydává Kazatelské středisko České dominikánské provincie

Redakce

e-mail: opusculum@op.cz

Fr. Gabriel Malich OP (gabriel@op.cz)

S. Marie Pitterová OP (monialesop@volny.cz)

S. M. Guzmanová Valentová OP (guzmana@dominikanka.cz)

Lenka Bernadetta Nezbedová (Nezlenka@seznam.cz)

Jiří Reginald Macháčik (machacik@volny.cz)

Dušan Česlav Macák (ceslav@post.cz)

Jan Jáchym Beneš (jachym@op.cz)

Fotografie na obálce:

1. s. | „Rozhovor s novým provinciálem ve znakové řeči“. Foto: S. M. Guzmanová Valentová OP
2. s. | Nový provinciál fr. Lukáš Fošum OP. Foto: fr. Metoděj Němec OP
Provinční kapitula. Foto: fr. Metoděj Němec OP
3. s. | Mše svatá na zahájení provinční kapituly. Foto: © Kateřina Galušková /
Člověk a víra
Knižní salón Krystalu OP. Foto: S. M. Guzmanová Valentová OP

Bankovní spojení pro dary: č. účtu: 268154211/0300 v.s.: 290

Uzávěrka příštího čísla: 15. 5. 2018

<http://opusculum.op.cz>

Z obsahu

Provinční kapitula 2018

Rozhovor s novým provinciálem

Zprávy z kongregace sester dominikánek

Program setkání formátorů LSSD

Program obnovy dominikánské laické formace

<http://opusculum.op.cz>

Adresa redakce:

OPusculum

Klášter dominikánů Olomouc

Slovenská 14, 779 00 Olomouc 2

e-mail: opusculum@op.cz

Výtisk zdarma. Distribuce za cenu poštovního a balného. Objednávky na adrese redakce.